

FOLK-LÒRICA

El Bruixot del mal temps

Al dir de la llegenda, aquest bruixot tenia el seu tenebrós catau en un dels fantàstics esqueis de l'altívol Pedra-Forca. La fantasia popular l'havia vist tot alat, en forma de repugnant aucellot, de bec recargolat i ulls ferotges. Ell tenia per missió escampar el mal temps i de congriar les tempestes estivals.

De cara al Pedra-Forca, nibat de núvols negres i escabellats, un jorn que trescavem per les nostres muntanyes, ens ho contava un vell, amb convenciment de cosa vista.

—Veieu? Ara acaba de sortir el refumut de bruixot, aquella mala bèstia. Encara el núvols tremolen de l'espantament. Ja és entremig d'ells per anar-los inflant i enrabiant. Goiteu, goiteu: ara treu el caparrot per allà dalt... No el veieu dret a la banda esquerra?... Quin llambregar d'ulls!... Un trò! Verge de Gresolèt, Mare nostra benamada, aideu-nos, no'ns deixen! I aquell foscut de masover encara no toca a bon temps. Sempre ho té d'hora.

El llenguatge trencat, enèrgic i sec del bon vell ens havia mig esparverat, bon tros més que la tempesta que véiem congriar-se als dalt del Pedra-Forca. Revinguts un xic, ens adreçarem al bon vell: —Però, voleu dir, avi, que allò que ens dèieu veure...

—Sí, valtros, els d'avall,— digué interrompent-nos —us penseu que això són falòrnies. Ja us ho creuríeu, ja, si haguessiu estat aci l'altre dia, sentint el què jo vaig sentir. Hi havia un soroll que semblava que tot i tots ens havien de perdre. La mala bèstia, el bruixot, forcéjava per sortir, i de dins estant una veuassa espanitosa li cridava: —Passa, animal, sembla que tens por. I ell haurieu sentit que li responia: —no puc passar. Que no sentiu com brama la Caterinassa de Sant Llorenç?

Contenint el riure per a no exasperar més el bon muntanyés, ja prou astorat per la pedregada que temia, li preguntàrem què volia dir tot allò que acabava de contar. Aleshores ell ens significà que aquell dia a Sant Llorenç dels Piteus les campanes tocaven el bon temps, oint-se molt especialment la grossa, la Caterina, a la qual era atribuïda la virtut d'espantar el bruixot que congria les tempestes i fa caure pedra, no deixant-lo eixir del negre i misteriós areny del Pedra-Forca a on viu segons el poble, i per això aquell dia se les tenien amb el cap de colla.

GUILLEM DE VALLFORMOSA.

Fem avinent a tots aquells qui ens fan remesa de notes i articles per a llur publicació, que no es tornen els originals i del contingut dels mateixos en són responsables llur autorss

Fàbrica de mobles

Assortit complet de tota classe de mobles.

Preus sense competència.

TELÉFON, 1224

Piques, 18

MANRESA

VINS AL MAJOR

XAMPANY "GANIMEDES"

EUSEBI PRAT

Carretera Vich, 41 MANRESA Telèfon, 1425

Coses macabres

És avui tema de moltes converses per la seva actualitat: la nova llei de secularització de cementiris, aprovada de fresc, per les Corts Constituents.

Era tan gran el desig de secularització de cementiris que sentia el poble, era tan arrelada en el poble l'aspiració a aquesta reforma, que fóren moltíssims els que preguntaren en què consistia.

Recordo que fa pocs dies —però amb anterioritat a què les Corts ens regaléssin aquesta nova producció seva, d'una necessitat segurament més urgent que la de donar treball als nombrosos sense feina i aturar la devallada de la pesseta; per exemple va venir-me a les mans un full imprès, que invitava a un enterrament. En aquest full es feia constar, subrallant-ho en forma ben vistosa, potser desproporcionada i tot, que l'enterrament tindria caràcter civil.

Aquest fet, que no creiem que tingui més que una transcendència purament anecdètica, posa en evidència, que no és habitud del país fer actes d'aquesta mena, i facilita que molts esperits simplistes interpretin el fet, com una extravagància de nou-ric. Això de retop, col·loca la llei aprovada en una eavejable pasició de naturalitat, en consonància amb el sentir general del país.

Unes recents disposicions ministerials, surten al